

# ПРОЛОГ

## ДЖЕМ ДЖОНС

*Стенограма прямого ефіру британської блогерки та інфлюенсерки Джем Джонс, який транслювався на кількох платформах соціальних мереж.*

### ПРИМІТКИ СТЕНОГРАФА

Міс Джонс відвертає погляд від камери, щойно починається трансляція. На ній майже немає макіяжу, видно темні корені світлого волосся, недбало зачесаного назад і зібраного у «хвіст». Вона вбрана в чорний плетений джемпер, на шиї — срібна підвіска з зображенням Святого Христофора. Вигляд у жінки неспокійний, знервований. Міс Джонс перебуває у вітальні приватного будинку. Вона сидить за столом, позаду неї два великі дивани, на стіні картини в рамах із зображеннями тропічних пляжів. Віконниці зачинені. Вона сама. Між початком трансляції та моментом, коли вона вперше дивиться у камеру й починає говорити, минає тридцять вісім секунд.

— За ці роки я записала стільки відео-блогів, але вперше не знаю, з чого почати.

(Міс Джонс хитає головою і глибоко, гучно вдихає.)

— Гадаю, слід почати з вибачень. Останні кілька місяців я не часто була онлайн. Але після мого останнього посту — чи то пак «обвального понеділка», як його наз-

вали мої критики, — вирішила, що краще взяти паузу й витратити трохи часу на роботу над собою. Але цей ефір не є моїм поверненням. Навпаки. Я тут, щоб по-прощатися.

— Народе, я виснажена. Мені більше несила змушувати себе проходити через таке. Як це може робити мене щасливою, якщо я посміховисько та живий каламбур? Постійний, невблаганний хейт і пов'язаний з ним стрес викликали в мене ПТСР, безсоння, тривожність. Я втомлена. Я просто дуже, дуже втомлена.

(Міс Джонс розтирає обличчя долонями. Нігті обгризені, білий лак облуплений.)

— Шість років тому я почала вести свій блог з найкращими намірами. Хотіла зняти коротке відео, яке подивилися б декілька осіб, щоб мати змогу розповісти про дещо, важливе для мене як для жінки, якій за двадцять. Вважала, якщо його подивляться сотня незнайомців, це буде дивовижний результат.

— Але потім — не певна, що причини цього зможу коли-небудь зрозуміти, — мої пости стали вірусними. Сотня підписників перетворилася на дві, потім на десять і вже за рік я мала позначку в мільйон. (Міс Джонс вперше коротко всміхається.) Усі ці люди слухали, як я теревенила про те, де купити помаду найкращих відтінків, або дивилися, як я показую своє перше татування, або розповідаю, як страждала від жахливого похмілля після нічної гулянки з дівчатами... Господи, життя було тоді веселе й просте, хіба ні? Якщо чесно, це були чи не найкращі моменти, і я ділилася цим із вами. А ваші відгуки зробили ті часи ще ціннішими. Ваші повідомлення, теги, кумедні смайлики й добрі слова... Вони були для мене на вагу золота. З більшістю із вас я ніколи не зустрічалася, але мені здавалося, що ви мені як друзі. Ви були поруч, аби розділити зі мною щастя, коли в мене з'являлися хлопці, а коли вони полишали

мене, ви були моєю жилеткою для сліз. Спільнота, що її ми побудували разом, була така дружна, така дбайлива; ви дали мені відчуття справжньої любові.

(Міс Джонс заплющує очі.)

— Я мала б знати, що це не триватиме довго. Усе добре рано чи пізно закінчується. І все тому, що я посміла мати власну думку. Мені до вподоби ідея відданості, я люблю бути закоханою. Тому легко підтримала Закон про святість шлюбу. Та згодом я стала мішенню для активістів, які з цим не погодилися. І ось тут зародилася ворожнеча. Навіть у наші так звані просвітницькі часи, це більше схоже на спорт — затулити рота жінці з правом голосу й не чіпати чоловіка, який казатиме те саме.

— Ті з вас, хто слідкував за мною впродовж багатьох років, знають: коли мені кажуть, що я не можу чогось зробити, або що я маю думати певним чином, це тільки ще більше стимулює мене поводитися так, як я хочу. Тож коли уряд попросив мене стати обличчям Закону та поширювати інформацію про його переваги, я, звісно, погодилася.

— Раніше я думала, що реакція була погана... Ну, це були квіточки порівняно з тим лайном, яке чекало на мене згодом. Я стала символом культури скасування. Щодня отримувала тисячі електронних листів і повідомлень, в яких мені розповідали, що я егоїстичне, зле стерво, що я і моя сім'я заслуговуємо на смерть. Негативні коментарі були під усіма моїми постами в соціальних мережах. Моїх спонсорів переслідували та попереджали, щоб вони не співпрацювали зі мною, інакше їх зацькують так само. Мені майже вдалося впоратися з погрозами вбивством, фейковими відео, графіті на стінах мого будинку й цеглою, яку кидали у вікна... але коли отруїли моїх собак, це стало останньою краплею. Англія відвернулася від мене, тож і я повернулася до неї спиною.

(Міс Джонс вказує нижче монітора, де стоять сім пластикових контейнерів з ліками, що відпускаються лише за рецептом. Незрозуміло, яка аптека їх продала. Вона заковчує правий рукав джемпера й демонструє дві напівпрозорі плівки, приклеєні до плеча. На передпліччі видно свіжі рани поряд зі шрамами від загояених. Джем не згадує про них.)

— Ці пластирі — антидепресанти пролонгованої дії. Деякі з цих пігулок допомагають мені заснути, інші підтримують бадьорість. У мене є різні пігулки: ті, що допомагають думати, ті, які не дозволяють думати забагато, ті, що викликають апетит і ті, які допомагають не відчувати нічого, крім порожнечі. Навіть є такі, що забезпечують достатньо ясний розум, аби не забути про вживання інших ліків.

— Але всі вони мають дещо спільне: нагадують мені про те, як моє життя вийшло з-під контролю. Я не пам'ятаю, коли востаннє була оптимістично налаштована хоча б стосовно чогось. Щоразу, коли наважуюся зайти в мережу, все, що бачу, — ненависть до мене. І не має значення, що кібер-нападники діють анонімно; мені все одно неймовірно боляче. Дні минають, а це не припиняється. Вихід в інтернет колись був для мене прихистком, але зараз це в'язниця. І ось я знову в мережі, хоча й знаю, як болісно це позначиться на моєму психічному стані. Я залежна від цього й не знаю, як зупинитися. Я через це нещасна, пригнічена, відчуваюся нікчемною, але не можу зупинитися. Не можу зупинитися...

(У Міс Джонс тремтить нижня губа. Вона вагається.)

— Я хотіла б знову стати колишньою Джем Джонс, яка ще не почала вести відео-блог. І дехто з вас скаже, що немає причин, з яких я цього не можу. Але я не знаю, як знову стати тією жінкою. Забагато всього сталося, й тепер я не знаю, хто я і що я. Іноді почу-